నట్టింటి దీపం

సుమిత్ర నట్టింట్లో దీపం వెలిగించింది. భీమారావు అక్కగారూ, సీతయ్యబాబూ జ్యోతికి నమస్కరించారు.

* * *

మృత్యుముఖంలో నుంచున్న భీమారావుకి స్పృహ తప్పిపోవడం కొద్దిగా జ్ఞప్తి ఉంది. మళ్ళీ కళ్ళు తెరువులకి వచ్చే వేళకి యావత్ప్రపంచం రూపుమారిపోయింది. తనకి మరణమాసన్నమయింది; కింకరదర్శన మింకా కాలేదు,

అది తన చేతులమీదుగా దాటిపోయింది. అదృష్టవంతురాలు కనకపునిస్త్రీచావు చచ్చింది. ఈ నాలుగేళ్ళబట్టీ ఆ ముసిలిది-అక్కగారు-ఉండబట్టి యింత వండి పడేస్తోంది. తనుమాత్రం యింకా బతికి ఏం బావుకోవాలి!

ఈ భూమ్మీదికి వొచ్చిన పని అయిపోయింది. ఏదో ఉన్నదాంట్లో నలుగురికి పెట్టాడు — తను తిన్నాడు. గుట్టుగా రోజులు వెళ్ళిపోయాయి. సీతయ్యబాబు తనకంటె ఏడేళ్ళు పెద్ద; కాని, దుంగలా ఉన్నాడు. ఎటొచ్చీ చూపు సరిగ్గా ఆనడంలేదాయనకి. డొక్కల కరువు గురించి యిప్పటికీ ఎంతో యిదిగా చెబుతూ వుంటాడు సీతయ్యబాబు.

తనకి చావంటే భయంలేదు. రామస్మరణ చేసుకుంటూ హాయిగా కళ్ళు మూసుకోగలడు. కాని ఆ ముసిలిది...? తనకంటె పదేళ్ళు పెద్ద. దానిరోజులెలావెళ్తాయి? ఆవిడ్ని గురించి తల్చుకుంటేనే మనసు కాస్త పీకుతోంది. ఏమిటో, కర్మ పరిపక్వమవాలి. ఇదంతా ఋణానుబంధం. ఎవరి కెన్నాళ్ళ గింజలుంటాయో అన్నాళ్ళూ ఉండక తప్పుతుందా? శాలువా కాళ్ళమీద కప్పుతూ, ఔషధం పుచ్చుకోమంటోంది సుమిత్ర. ఇంకా తన కెందుకు ఈ మందులూ మాకులూ?

ఈ అసురసధ్యంలో ఆ తెర తొలగించి చూడగలిగితే...? మనిషి మరణించిన తర్వాత జీవుడు ఏమవుతాడు? పాపపుణ్యాల్నిబట్టి రకరకాల జన్మలు ఎత్తేమాట నిజమేనా? తనకి ముందు జన్మ ఎలాటిది ప్రాప్తిస్తుంది? ఈ జబ్బు నెమ్మలిస్తుందా? మళ్ళీ గడపదాటగలడా? ధనుర్వాత మన్నారు దీన్ని! ఆయువు మూడేందుకు ఏ

యస్. ఆర్. చందూర్

వై తేనేం ఏదో ఒక పేరు. తనకి మారక దశ అని జాతకంలో స్పష్టంగా రాసే ఉంది.

ఏర్పాట్లన్నీ వెనకెప్పుడో చేసేశాడు భీమారావు. ముసిలిదాని పేర నాలు గెకరాలు ఉండనే వుంది. కొరివిపెట్టే కొడుక్కి ఆస్తి రాతకోతల్లేకుండానే సంక్రమిస్తుంది. ఎటొచ్చీ మిగిలింది ఆ కుర్రది. పాపం-రెండిందాలా చెడింది. చూస్తూ చూస్తూ తల్లీ తండ్రీ లేని దాన్ని, ఆ రాజు కిచ్చి ముడిపెట్టలేకపోయాడు.

సుమిత్ర భీమారావు చెల్లెలు కూతురు. చెల్లెలు కలరా తగిలీ, బావమరిది హృద్రోగంవల్లా మరణించగా సుమిత్రని భీమారావే పెంచాడు. తల్లీ తండ్రీ పోయేటప్పటికి అది నాలుగేళ్ళ కూన.

తనాపిల్లకి ఏంలోటు చేశాడూ? అయిదువేలు కట్నం యిచ్చి దేవేంద్ర వైభవంతో వివాహం చేశాడు. అవు పోసనం చేదామనుకుంటూవుండగా ఆ అబ్బాయి గుటుక్కుమన్నాడు. ఇంతకీ ఎవరి ఖర్మకి ఎవరు కర్తలు! సుమిత్ర నాలుగు ముక్కలు నేర్చుకుని వివేకవతి అవాలని పక్క పట్నంలో చదువు చెప్పిస్తూ వుండగా బంధువులు తనను వెలేసినట్టు చూసేవారు. కొందరు బంతి భోజనాలు కూడా మానుకున్నారు. ఎవరి పాపం వాళ్ళది. తనెవర్నీ ద్రోహం చెయ్యలేదుగా! ఈనాడు సుమిత్రకైనా ఏమీ యిబ్బంది లేదు. దాని చదువుకీ, తిండి బట్టలకీ సరిపడేటంత ధనం సీతయ్యబాబుద్వారా జాగర్త చేశాడు. సీతయ్యబాబు నిప్పులాంటిమనిషి; ఒకర్ని అన్యాయంచేసే బాపతు కాదు ... ఈ రోజుల్లో ఎందరు చేసుకోవడం లేదూ! రాజు సుమిత్రని...

భీమారావు మెదడులో ఆలోచనలు అల్లుకుపోతున్నాయి. మనసు నిర్మలంగా ఉంచుకుని రామనామం జపిద్దామని ఆత్రంగా ఉందిగాని సాధ్యపడటంలేదు. ఆలోచనలు తేనెటీగల్లా రొదచేస్తూ కుడుతున్నాయి. బయట చీకటి చీకటిగా ఉంది. తన మంచంచుట్టూ, మండువా లోనూ చాలామంది ఉన్నారు. మొహాలు మసకమసకగా కనిపిస్తున్నాయి. అదుగో ముసుగేసుకుని ఉత్తరంవైపు వసారా గుమ్మందగ్గిర తన అక్కగారు కూచుంది. తన చావుకంటె ఆమె బతుకు భయంకరం. ఏకోదరి దైన్యానికి భీమారావు కళ్ళు చెమర్చాయి.

కాని, ఆ చెమర్చినకళ్ళే యింకెవరినో వెతుకుతున్నాయి. సుమిత్ర పాలచెంబు యిస్తోంది పాలేరుకి. "అయ్యగోరి కెట్టాగుంది?" అని కాలో అడుగుతున్నాడు వాడు. తనకి కావల్సిన మొహం ఆ గుంపులో లేదు. లేదు. ఇంకా రాలేదన్న మాట. వస్తే తన పక్కలోకి వొచ్చి కూచోడూ? వాడు రాకుండానే ప్రాణాలు 'హరీ' అనవుగదా!

భీమారావు మన లోకంనుంచి కళ్ళు మూసేసుకున్నాడు. ధన్వంతరి నాడి

పరీక్షించి, మళ్ళీ మగత వొచ్చింది, రేపు సాయంత్రందాకా యిలా ఉండే గండం గడిచినట్టే" అన్నాడు.

* * *

సుమిత్ర నట్టింట్లో దీపం వెలిగించింది భీమారావు అక్కగారూ, సీతయ్యబాబూ జ్యోతికి నమస్కరించారు. పడమట నించి వచ్చే బండి ఎన్ని గంటలకి వొస్తుందని కాసేపు తర్జనభర్జన జరిగింది

రాత్రి రెండుగంటల రైలులో దిగి, వంటెద్దుబండి చేయించుకొని. రాజు గ్రామం చేరుకునేటప్పటికి వేగుచుక్క పొడిచింది. బండబ్బాయి తన తండ్రి జీవించేవున్నాడనీ, కాని ప్రాణం అటూ ఇటుగా ఉందనీ స్టేషన్ దగ్గిరే చెప్పాడు. సావిటితలుపు తెరిచే ఉంచారు వీధి వాకిట్లో పాలేరూ, సీతయ్యబాబూ యింకో రైతూ పడుకున్నారు. భీమారావు అక్క గారు కూచుని కునికిపాట్లు పడుతోంది. వాలుకుర్చీలో పడుకుని ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటున్న సుమిత్ర "బావా" అంటూ ఎదురెళ్ళింది.

ముసలావిడ, "వచ్చావా నాయనా" అంటూ ఘొల్లుమంది...యింటిల్లిపాదీ లేచారు. ఆడవాళ్ళ ఏడుపు రాజుకి చీకాకుగావున్నా భరించవలసి వచ్చింది. తొలికోడి కూసింది. ప్రత్యూష పవనాలు భీమారావు సూక్ష్మదేహానికి వేళయిందని సందేశ మంపాయి. కొడుకునిఒక్కసారి తండ్రి చూసుకున్నాడు. ఇంక నిశ్చింత. వెనక తల్లివిషయంలోనూ యిలాగే వేళకి అందుకున్నాడు రాజు. భీమారావు పెదవులు కదుపుతున్నాడుగాని మాట్లాడే శక్తి లేకపోతోంది. యావచ్ఛక్తితో గొంతుకలోనుంచి మాట పెకిలిద్దామని భీమారావు నరకయాతన పడుతున్నాడు. ఆ ప్రయత్నంలో వికృతాకారం దాలుస్తున్న అతని మొహంలోని బాధ చూడలేక, "నాన్నా" అని పెద్దపెట్టున అరిచాడు రాజు భీమారావు తల వొరగే శాడు నాన్న నిర్గమించాడని ధన్వంతరి రాజుని వెనక్కి లేవదీశాడు సీతయ్యబాబు 'నారాయణ--నారాయణ'అని భీమారావు చెవిలో ఊదాడు రాజు గుండెలమీద తల అన్చి, చేతులు భుజాలమీద వేసి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది సుమిత్ర. వెనక అత్తయ్య చచ్చిపోయినప్పుడు మామయ్య దగ్గిర యిలాగే ఏడ్చింది. అప్పుడు మామయ్య సముదాయించినట్టే యిప్పుడు బావ తల నిమురుతూ "ఊరుకో అమ్మా, ఊరుకో" అంటున్నాడు.

రాజు గుండెనిబ్బరం గల మనిషి. కష్టసుఖాలు జీవితమనే త్రాసులో సమానంగా తూగుతాయనే వాళ్ళలో ఒకడు. శవదహనం చేసి వచ్చిన తర్వాత పురోహితుడు ప్రమిదలోని జ్యోతికి నమస్కారం చెయ్యమన్నాడు. రెండు గంటలక్రితం అగ్ని సహస్రనాలుకలతో తండ్రి భౌతిక దేహాన్ని కబళించింది.

అదే అగ్నికి ప్రణమిల్లమని సంస్కృత మంత్రాలు వల్లిస్తున్నాడు పురోహితుడు. వాటి అర్థం తనకి తెలీదు; భావం గ్రహించగలదు అవి మంటలు—పారిశుద్ధ్యానికీ వినాశనానికీ కారణభూతమయే మంటలు, యిది చిన్న జ్యోతి—అంధకారాన్ని పారద్రోలే కాంతికిరణం ఈ రెంటినీ సమన్వయింపజేసిన ప్రాచీన విజ్ఞానసంపద ముందు తానొక అంగుష్ఠ మాత్రుణ్ణి అనుకున్నాడు. ప్రమిదలోని జ్యోతికి నమస్కరిస్తున్నప్పుడు అప్రయత్నంగా రాలాయి అతని కళ్ళలోనుంచి కన్నీటిబొట్లు.తన తండ్రి మంచం, పరుపూ, కుర్చీలూ, బట్టలూ—ఏ ఒక్కటీ లేవు ఆ గదిలో. చిన్నజ్యోతి దీపారాధన-మాత్రమే ఉందక్కడ. శూన్యత రాజు మనసుని కలవరబెట్టింది.

మానవుడు సమస్తాన్నీ దిగమ్రింగుతాడు. ప్రతి కొత్త పరిస్థితికీ అనువుగా మారిపోతూవుంటాడు. తనలో తను తిరిగే భూమిలా మార్పుతో తను మారే మానవుడు విపత్తులు జీర్ణించుకుని శూన్యతని తరిమేస్తూవుంటాడు.

పదమూడు రోజులూ యిట్టే గడిచిపోయాయి. కర్మ యథావిధిగా జరిపించారు. గోదానం, భూదానం, వస్త్రదానం యిత్యాదులన్నీ సక్రమంగా జరిగాయి.పదమూడో రోజు సాయంత్రం పొట్లపాదు దగ్గిరలో నుంచుని కాయలకి రాళ్ళు కడుతోంది సుమిత్ర. పాలేరు మల్లెపందిరికి నీళ్ళుతోడి పోస్తున్నాడు. గేదెలు రెండూ మేతనించి వచ్చాయి గాని నల్లావు యింకా రాలేదు; అంచేత దొడ్డితలుపు తెరిచే ఉంచారు. సుమిత్ర స్నానమింకా చెయ్యలేదు. మల్లెపందిర పని అయినతర్వాత స్నానాలకొట్లో నీళ్ళు పోస్తాడు పనివాడు.

"సుమిత్రా, రేపు సాయంత్రం నేను వెళ్ళిపోతున్నాను" అన్నాడు రాజు అమాంతం.

సుమిత్రకి ఏడవాలో నవ్వాలో తెలీలేదు. బావ నవ్వులాటలకి అంటున్నాడో, నిజంగా అంటున్నాడో అంతకన్నా తెలీదు అదీకాక బావ తనతో ఏనాడూ సరసోక్తులు పలకలేదు. ఏదో దూర దూరంగా, అంటీ ముట్టనట్లు, ముక్తసరిగా మాట్లాడుతాడు.అతని స్వభావమే అంత. మనసివ్వడు: మనసువిప్పిచ్చుకోడు. ఊ అనాలో తెలీలేదు, ఉహూ అనాలో తెలీలేదు. ఊరుకుంది.

కాని, సుమిత్ర హృదిలో బొంగర్లు పరిగెడుతున్నాయి. బావ ఉద్దేశం ఏమిటి? తన గతి ఏంకాను? ముసిలిది పెత్తల్లి ఏమవుతుంది? ఈ గొడ్డూ గోదా ఏమిటి? బావ ఎవరో మహారాష్ట్రి అమ్మాయితో ఉంటున్నాడని తను లోగడ వింది. తనతో స్పష్టంగా చెప్పొచ్చుగా? తనేమైనా కాదంటుందా? ఈ ముసుగులో గుద్దులాట ఎందుకు?

(సశేషం)

నట్టింటి దీపం

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆ రాత్రి సుమిత్రకి కందిపచ్చడిలో కారం ఎక్కువయింది; బీరకాయ కూర చప్పిడికూర కనక తనకి హితవైన వస్తువుకాదు, యింగువ లేకపోతే చారుకి రుచేమిటి? పక్కని కూచున్న రాజు తనను బతిమాలి తినమని అడగడు. నిర్లక్ష్యమేనేమో అనుకుంది సుమిత్ర.

పక్క మీద పడుకున్నదేగాని సుమిత్రకి నిద్రపట్టడంలేదు. పదకొండు, పన్నెండు, ఒంటిగంట, రెండుగంటలు లెక్కబెడుతోంది. మండువాలోనుంచి వెన్నెల బావ మంచంమీద పడుతోంది. అతని మనసులో మర్మం తనకి తెలీడం లేదు తనని పెళ్ళాడాలని అతని కెందుకుండకూడదూ! సీతయ్య బాబుతో మామయ్య వెనకే చెప్పాడు. నక్షత్రం తిరక్కుండా ఆ ప్రసక్తి తీసుకురాకూడదని ఆయన ఊరుకున్నాడు. ఎందుకింత తొందర బావకి?

బావకి తనమీద యిష్టం లేదేమో ననిపించింది. ఉత్తరక్షణంలో నెల్లాళ్ళలోపలే రావాలీ ఈ సమస్యలన్నీ? ఏం ముంచుకుపోయిందని ప్రయాణం కడుతున్నాడు బావ?

సుమిత్ర మనసుకి శాంతి ఎక్కడ? తీరాన్ని తాకే సముద్ర కెరటాల్లా ఉద్ధృతాన్ని ప్రకటిస్తున్నాయి ఆమె భావోద్వేగ వీచికలు. మనసు ఆ లోతుల్లో మునకలు వేసి వేసి అలసి నిదిరించింది. మూడు కొట్టడంకూడా ఆమెకి తెలుసు.

ఆమె నిద్రనుంచి లేచేవేళకి రాజు దంతధావనం ముగించి, కాఫీ సేవించి, గెడ్డానికి సబ్బు పులుముకుంటున్నాడు. రెండు చేతులూ గుమ్మానికి బారలుగా అడ్డంచాచి, "నిన్ను వెళ్ళనివ్వను" అంది ఆవులిస్తూ అల్లరితనంతో సుమిత్ర. రాజు నిర్ఘాంతపోయాడు సుమిత్రమనసు చిక్కబట్టుకుని, "ఏం అలా చూస్తావ్— పారిపోలేవు తల్చుకుంటే వలేసి పట్టుకురాగలను," అంది స్త్రీ సహజమైన దర్పంతో. ఈ సుమిత్ర సరికొత్తది. రాజుకి యిలాటి సుమిత్ర తెలీదు అతని కాళ్ళు వణికాయి. ఈ పల్లెటూరినించి తనకింక స్వేచ్ఛ లభించదు కాబోలు. వంగతోటా, చిక్కుడుపాదూ, పాటిమన్నూ, తామర చెరువూ, మురికినీళ్ళూ, గ్రామతగాయిదాలూ—యింతేనా తన బతుకు?

యన్. ఆర్. చందూర్

హిమవన్నగ శిఖరాన్ని తాక యత్నించే అతని ఆదర్శాలు గూఢచారుల వేషం వేసుకొచ్చి, "తస్మాత్ జాగ్రత-జాగ్రత" అంటూ చెవిలో ఊదాయి ఒక్కసారి వళ్ళు దులుపుకు పీపుతడుము కున్నాడు.

సుమిత్ర పాలకుండ దాలిమీద పెట్టి, చాకలిది తీసుకొచ్చిన చలవబట్టలు జాబితా వొప్పగించుకొని, పెత్తల్లికి కూర తరిగిచ్చి, పనిమనిషిచేత మందువాసావిడి ఊడిపించి, తను స్నానంచేసి చీరె మార్చుకుని రాజుదగ్గిరికి వచ్చేటప్పటికి పదయింది.

"ఏమిటంటావు, బావా ?" అంది హుషారుగా.

"నేనేమీ అనలేదే ! సుమిత్రా, నువ్వు పొరబడుతున్నావ్, నాకు పెళ్ళి చేసుకునేపాటితీరికలేదు.యిట్లాసంసారం, పెళ్ళాంపిల్లలూ—యిలాటివి నా తత్వానికి సరిపడవు. అదీకాక, ప్రపంచం ఎలా ఉందో చూడు" అన్నాడు రాజు.

"ప్రపంచానికేం—భేషుగ్గా ఉంది నువ్వు ఈ సాయింత్రం బండికి వెత్తే రామయ్య కౌలు ఎవరు రాయిస్తారూ, ముసలయ్య యివ్వవల్సిన బీడుశిస్తు ఎలా వస్తుందీ, గాదెలో ఉన్న ధాన్యం, ఏం చెయ్యాలీ, దాళవాపంట మాటేమిటీ— నీకు తూర్పూ పడమరా తెలిసినట్టులేదే! ఇవన్నీ యిలావుండగా ఆ ముసిలావిడ సంగతి?" అంటూ దాడిచేసింది సుమిత్ర.

"అన్నీ నువ్వే చూచుకుంటావుగా!" అన్నాడు రాజు చలనంలేకుండా. సుమిత్ర ఆ సముదాయింపుకి మురిసిపోయింది. కాని ఉండబట్టలేక అంది — "మొగాడివి నీకు లేని బాధ్యత నాకా ?"

కంఠస్థాయి మార్చి ప్రాధేయ పూర్వకంగా అడిగింది సుమిత్ర- "నీ మనసులో మాట నాకు చెప్పకూడదూ?"

"చెబుతాను విను" అంటూ ఉపన్యాసం మొదలెట్టాడు రాజు. ప్రపంచమంతనీ నేను ప్రేమిస్తున్నాను. ప్రేమ మినహా మరొకశక్తిని నమ్మను. నేను ప్రేమోపాసకుణ్ణి రెండవ ప్రపంచ యుద్ధం మొన్న మొన్ననే ముగిసింది. మూడో దానికి అప్పుడే ప్రాతిపదికలు పడుతున్నాయి. రెండు యుద్ధాల మధ్య బతుకుతున్న మనకి సుఖపడే హక్కు ఉందా? మూడో ప్రపంచ యుద్ధం ముంచుకొచ్చే లోపున పీడిత మానవలోకానికి నా హృదయాన్ని పంచిపెట్టొద్దూ ?"

ప్రవాహాన్ని అడ్డి, "ఎందుకా పంచిపెట్టడం ? హృదయాన్నే బద్దలు చేసుకుంటేగాని పంచిపెట్టలేవా ? సామరస్యం లేని బతుకులో బీటలు వారిన గుండె లోకానికివ్వగలిగే అమృతధార ఏముంటుంది?" అని అడిగింది సుమిత్ర.

రాజు భవబంధాలు తెంచుకుని సీమకుందేలులా పరిగెత్తుదామనుకుంటున్నాడు. ఉన్నదానిలో తృప్తి పడనీయని పురుషావేదన అతనిది.

"బావా నువ్వు సుఖవంతమైనజీవితం గడుపుతూ ప్రపంచాన్ని ప్రేమించాలి సుఖపడలేని వాడికి ప్రేమించడమంటే అర్థం తెలుస్తుందా ? సూర్యుణ్ణీ చంద్రుణ్ణీ ప్రేమిస్తారా మనుషులు ? సూర్యకాంతిలో నీ జీవితవ్యాపారాన్నీ, చంద్రకాంతిలో నీ ప్రియురాలి చెక్కిలి నునుపు నీ ప్రేమిస్తావ్. సూర్యచంద్రుల సమక్షంలో నిన్ను నువ్వు తెలుసుకుంటావు, అంతే గాని..."

సుమిత్ర వాక్యం పూర్తిచెయ్యక పూర్వమే రాజు అందుకున్నాడు-- "స్త్రీ స్వార్థపరురాలు, సంసారమనే వుచ్చులో పురుషుణ్ణియిరికించాలని ప్రయత్నిస్తుంది. నేను స్వేచ్ఛాజీవిని, కుటుంబాన్ని ఏర్పాటుచేసుకోవడమే నా పరమావధి కాదు. నిన్ను తలుచుకుంటే నాకు జాలేస్తోంది, కాని, నేను నిన్నేకాదు— ఏ స్త్రీనీ ప్రేమించలేను. అధికారాన్నీ, ధనాన్నీ, కీర్తినీ ప్రేమించడంవల్ల ఏ నాటికైనా తృప్తి ఉంటుంది. స్త్రీని ప్రేమించడంవల్ల హృదయం తూట్లు పడుతుంది. శరవేగంతో దూసుకు పోవల్సిన ఈ స్వల్పజీవితంలో స్త్రీని సావధానంగా ఆరాధించే టైము లేదు నాకు."

"బావా, నీవి ఎడారి పరుగులు. కళ్ళకు గంతలు కట్టుకు మైదానంలో వృత్తం గీస్తున్నావ్ ?" అంటూ ఫకాలున నవ్వింది సుమిత్ర. నిర్లక్ష్యంగా నవ్వే పెదవులూ, వెటకారంగా చూసే కళ్లూ రాజుమాటల్ని అవహేళన చేశాయి. సిగ్గుతో తల వంచుకున్నరాజు సుమిత్రని గబుక్కున దగ్గిరికి లాక్కున్నాడు గాఢ పరిష్వంగంలో వాదప్రతివాదాలన్నీ కరిగిపోయాయి. ప్రేమ తొణికిసలాడే జవరాలి కనురెప్పల అందంచూసి తన్మయుడయాడు రాజు.

కాని, ఏదో అర్జంటుపని ఉందనీ, తను తిరిగివచ్చేదాకా ఆ యింట్లోనే ఉండమనీ బిక్కుబిక్కుమనే సుమిత్రకిచెప్పి రాజు మూడోరోజు సాయంత్రం రైలుకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఏడాది తిరక్కుండా ముసిలావిడ పరమపదించింది. ప్రతి సాయంత్రం నట్టింట్లో దీపంవెలిగించి బావ రాకకోసం ఎదురుచూస్తుంది సుమిత్ర. ఒకటి... రెండు...మూడు...నాలుగో ఏడు నడుస్తోందిప్పుడు. (సమాప్తం)